

Dulciuri grețoase

Unele povești sunt compromise de la bun început.
Unele povești au miezul putred.

Așa era și cea în care mama ei fusese omorâtă, își zise Hester în vreme ce alerga prin pădurea întunecată. Mama ei își vedea de treabă în căsuța de turtă dulce, când au apărut doi copii derbedei care i-au mâncat

acoperişul. Hester, care dormea singură în pătuţul ei, s-a trezit din somn şi s-a uitat fix la cei doi copii cu capete de căpcăuni, cu obraji bucălaţi, mânjiţi cu dulciuri şi plini de firimituri. Au privit-o pe copila pe care tocmai o lăsaseră orfană şi au fugit ca nişte laşi, lăsând în urmă o familie şi o casă distruse. Au fost *răsplătiţi* pentru asta, au fost consideraţi eroi, legende, în vreme ce mama ei a ars într-un cuptor. Din ziua aceea, ori de câte ori simţea o nedreptate, o poveste care o luase pe o cale greşită, Hester simţea mirosul acrişor şi greţos al dulciurilor.

Asta simţea şi acum.

Povestea cu pricina era scurtă, un anunţ sumar, dar Hester se crispă ca o pisică încolţită de şerpi. Nu ştia de când era acolo sus, deasupra Pădurii Nesfârşite. Însă după zile de mers pe sub pământ dinspre Ținutul Gnomilor, când ieşi la suprafaţă, o aştepta mesajul Coamei Leului.

Nunta Regelui Rhian cu Prinţesa Sophie va avea loc conform programului, sâmbăta aceasta, la apusul soarelui, la castelul Camelot. Toţi locuitorii Pădurii sunt invitaţi să participe.

Era scris cu litere aurii, la fel ca celelalte mesaje ale Regelui Rhian, cu norii în fundal. Rhian era un mincinos dovedit, iar anunţurile lui interminabile erau adevărate capcane. Dar mesajul acesta n-avea un ton pompos,

ca restul. Era simplu și concis... Cu toate acestea, avea ceva înșelător, însă Hester nu-și dădea seama ce anume.

Lângă ea apăru o umbră.

— Asta-i o prostie, Hester. Trebuie să ne întoarcem *imediat*, spuse Anadil, care avea pe cap o glugă neagră ce îi ascundea părul alb și ochii roșii. Sophie ne-a trădat. Se căsătorește cu Rhian la apusul soarelui. *Diseară*. Așa zice mesajul. Și soarele nu stă pe loc. Ori ne întoarcem la Camelot și oprim nunta, ori murim *cu toții*.

Hester zări în față luminile din Borna Coric, așa că o ignoră. Odată intrate în acest nou regat, ea și prietenele ei trebuiau să fie cu ochii în patru. Asemenea tuturor locuitorilor Pădurii, și cei din Borna Coric erau la vânătoare de elevi de la Școala pentru Bine și Rău.

Se trezi flancată de o a doua umbră.

— Ani are dreptate, spuse Dot, îmbrăcată și ea în negru. În plus, n-avem cum să intrăm în peșterile alea, e *imposibil*. Dar dacă ne întoarcem acum la Arcul Corbului, ne putem sui într-un tren din Grădina cu Flori. Ne poate duce în Camelot la timp pentru a opri nunta.

— Și să-l abandonăm pe *Merlin*? întrebă Hester. Asta e sarcina pe care ne-a dat-o Verdeș. Să-l salvăm pe vrăjitor din Peșterile Contempo. Să salvăm cea mai bună armă pe care o avem. Nunta nu face parte din misiunea noastră. Sophie nu face parte din misiunea noastră. *Merlin* e misiunea noastră. Iar noi, vrăjitoarele, ne respectăm promisiunile.

Vru să pornească la drum, dar Anadil îi tăie calea.

— Promisiunea noastră nu înseamnă nimic dacă Rhian devine Unicul Rege Adevărat! spuse vrăjitoarea, palidă. El are nevoie de două lucruri. Să determine cele o sută de regate să-și ardă inelele. Și s-o facă pe Sophie regină, însurându-se cu ea. Dacă obține ce-și dorește, își însușește puterile Povestașului. Dacă nunta are loc la apus, înseamnă că toate inelele au fost distruse! Căsătoria cu Sophie e ultimul pas. Așa ne-a spus Sophie în Ținutul Gnomilor. Odată devenită regina lui Rhian, Coama Leului va fi noul Povestaș. Tot ce va scrie Rhian se va împlini! Va putea distruge regate, ne va putea omorî prietenii, ne va putea omorî și pe *noi*, din condei! Povestea noastră se va *sfârși*.

— Nu sunt distruse toate inelele câtă vreme mai este unul în Nottingham. *Tatăl* lui Dot are un inel, remarcă Hester cu răceală. Iar Șeriful nu și-ar arde niciodată inelul pentru Regele Rhian. Îl urăște mai mult decât noi. Chiar dacă Șeriful moare, inelul îi revine lui Dot. Și vom face tot ce ne stă în puteri ca s-o apărăm pe Dot și inelul. O să facem la fel și în cazul lui Merlin.

Hester trecu pe lângă ele, trăgându-și gluga pe ochi.

— Nu înțelegi? Sophie se *căsătorește* cu el! spuse Anadil. Fie ca să-și salveze viața, fie ca să devină regina Camelotului.

— Chiar crezi că Sophie s-ar căsători cu *Rhian*? o înfruntă Hester. După ce ne-a ajutat să *fugim* de el?

— Asta a scris Rhian! replică Dot. Asta zice povestea lui!

— Povestea *lui*, spuse Hester, uitându-se la cer. Ceva nu-i în regulă cu mesajul ăsta. Până nu mă lămuresc despre ce-i vorba, ne ținem de plan. În plus, mi-e foarte clar că Sophie e o vrăjitoare mai iscusită decât noi toate la un loc. Sunt convinsă că-l joacă pe Rhian pe degete.

— Hester, soarele o să apună într-o oră... stăruie Anadil.

— Cu atât mai mult trebuie să-l găsim repede pe Merlin. E cea mai bună șansă a noastră de a-l învinge pe Rhian. De aia l-a închis Rhian în peșteri.

— Atunci de ce nu l-a *ucis* pur și simplu pe Merlin? S-ar putea ca Merlin să fie deja mort sau să-și fi folosit Dorința de Vrăjitor, iar noi să nu facem decât să alergăm după cai verzi pe pereți, să ne căutăm moartea.

— Dorința de Vrăjitor? spuse Dot. Asta e dorința pe care ți-o pui în peștera lui Aladin?

— Aia e Dorința Duhului, proasto. Nu mă mir că n-ai trecut la cursul lui Lesso, zise Anadil. Vrăjitorii au dreptul la o dorință. Își folosesc Dorința de Vrăjitor pentru a alege cum și când să moară.

— Merlin nu și-ar fi folosit-o câtă vreme suntem în pericol, spuse Hester pe un ton disprețuitor, apropiindu-se de porțile tărâmului Borna Coric. Merlin e acolo. Și are nevoie de ajutorul nostru.

— Nu gândești limpede, Hester. Să zicem că e în peșterile alea, spuse Anadil. Peșterile Contempo sunt capcane ale timpului. Dacă petreci fie și numai câteva secunde

înăuntru, ieși mai bătrân cu câțiva ani. Merlin e acolo de săptămâni bune.

— Atunci faceți cale întoarsă fără mine, le provocă Hester, intrând pe porți.

Se opri brusc.

Anadil și Dot făcură la fel.

Solul pădurii dispăruse, fiind înlocuit de cer. Vrajitoarele nu mai erau pe o potecă de pământ, ci stăteau pe apus, o pânză violet și roz. Mesajul Coamei Leului se mutase de sus jos, la picioarele lor, deschizându-le calea. Literele aurii erau cât o casă de înalte, cioplite în orizontul de sub tălpile lor. Anunțul despre nunta Regelui Rhian era acum noua potecă. În timp ce vrăjitoarele pășeau pe ea, mute de uimire, Hester simți din nou miros de dulciuri grețoase. Se uită în jos, căutând din priviri miezul putred care se ascundea în cuvintele lui Rhian.

— Hester? spuse Dot, ridicând privirea, cu gura căscată.

Hester clipi.

Nu doar cerul se întoarse cu susul în jos.

Tot *regatul* Borna Coric era cu susul în jos.

Auzise de acest tărâm răsturnat, unde lumea atârna cu capul în jos, dar era cu totul altceva să-l vadă pe viu. Aici, pământul era sus pe cer, un tavan de țărână, iar cerul era ținut în locul pământului. Vrejuri violet de

fasole se întindeau în jos din tavanul de pământ, spre podeaua plată de nori.

La umbra vrejurilor de fasole se adăposteau căsuțe răsturnate, iar locuitorii lor erau și ei cu capul în jos, laolaltă cu mobilierul și toate bunurile lor, sfidând legea gravitației. Scări și scripeți din lujeri violet legau vrejurile între ele ca niște drumuri. Un pod răsturnat de flori făcea legătura între sat și piața centrală. Vrajitoarele înaintară spre arena aglomerată cu mai multe niveluri de magazine răsturnate, construite între statui uriașe cu capul în jos. Statui de monarhi, observă Hester, capele de piatră ale regelui și reginei din Borna Coric și ale copiilor lor fixate în podeaua de cer, cu picioarele în sus, dominând regatul. De aproape, Hester văzu că fețele sculptate ale regelui și reginei păreau neobișnuit de tinere. Aproape la fel de tinere ca ale copiilor.

— Sinistru, murmură Anadil.

În vreme ce oamenii se foiau deasupra, cu capul în jos, cele două vrajitoare se ascunseră după statui.

— O să ne vadă cineva, Hester. Suntem singurele cu capul în sus. În plus, peșterile ar trebui să fie înconjurate de o mare otrăvitoare. Eu nu văd nicio apă, darămite o mare!

— Trebuie să fie undeva în spatele acestor lucruri, spuse Hester, ridicându-se în vârful picioarelor, dar nu zări decât magazine și statui. Trebuie să ne furișăm printre ele fără să ne recunoască cineva.

— Și apoi să traversăm o mare otrăvitoare pe care nici măcar n-o găsim, adăugă Anadil. Ca să nu mai vorbim că trebuie să intrăm în peșterile alea blestemate.

— Dacă ai avea șobolanii să-i trimiți în recunoaștere, ai fi și tu de folos, în loc să fii o pacoste, spuse Hester.

— Unul e mort. Celălalt s-a rătăcit. Al treilea l-a găsit pe Merlin și i-a spus lui Dovey unde se află. Dacă nu era șobolanul, nu eram aici. Așadar cine-i mai de folos dintre noi două? se răsti Ani.

Hester însă se furișa deja înainte, întinzându-și gâtul spre podelele vitrinelor cu susul în jos. În Brutăria din Borna, cumpărătorii răsturnați își umpleau cărucioarele cu baghete și briose și prăjituri cu susul în jos, pe când în prăvălia La Croitorul Răsturnat, nori de molii violet cărau hainele modificate de pe rafturile răsturnate spre clienții care așteptau. Alături, în Salonul lui Sylvie, bărbați și femei stăteau pe scaune întoarse cu capul în jos, răsfoind ziare, iar silfide plutitoare îi tundeau. Fețele clienților nu erau deloc buhăite, de parcă trupurile lor se născuseră să trăiască așa, orientate în direcția greșită.

— Nu e lumea cu susul în jos oricum? Trebuie să fie literalmente cu susul în jos? se întrebă Anadil.

— Poate că ei văd lucrurile mai clar în felul ăsta, spuse Hester.

— Ei, eu cred că-s la fel de orbi ca restul lumii, răspunse Anadil.

Hester urmări privirea prietenei ei până la o arenă cu cupolă ce atârna de vârful unui vrej violet de fasole, ca un glob de Crăciun – „Arena Borna“, scria la intrare. Cupola era răsturnată și publicul ședea cu capul în jos, urmărind transmisiunea vrăjită a încoronării Regelui Rhian, redată în nuanțe șterse de gri. În timp ce vraja reda bine-cunoscuta scenă în care Rhian o ținea strâns pe Sophie, prințesa lui gătită într-o rochie cu volane, spectatorii sorbeau fiecare vorbă a regelui, iar vânzătorii cu capul în jos vindeau suveniruri cu Leul: căni, cămăși, pălării, insigne.

— Așa se distrează ăștia? Se tot uită în reluare la încoronarea ticălosului? întrebă Hester, neputând să audă discursul lui Rhian de la distanța aceea.

— Probabil e redată din oră în oră, spuse Anadil, înclinându-și capul să vadă mai bine. Dar e ciudat. Nu-mi amintesc să fi făcut o transmisiune vrăjită cu încoronarea.

O familie de culoare, îmbrăcată în robe colorate, trecu pe poteca de cer, cu capul sus ca vrăjitoarele, cuprinzând cu privirea Arena Borna și restul târâmului cu susul în jos. „Turiști drupathi“, își spuse Hester. Ea și Ani le zâmbiră fals, iar turiștii le zâmbiră la rândul lor, apoi îi aruncară priviri contrariate lui Dot. Dot, care era mai în spate, sugea morocănoasă frunzele de fasole pe care le transformase în ciocolată cu ajutorul degetului incandescent.

— Oamenii o să observe strălucirea degetului! şuieră Hester, trăgând-o la adăpost. Și nu mai fi așa îmbufnată!

— Dar... ce-ai zis mai devreme... se smiorcăi Dot. Dacă tati moare, inelul din Nottingham *nu-mi* revine mie. Și-a schimbat testamentul după ce l-am eliberat pe Robin Hood. Nu cred că l-a schimbat la loc.

Mai transformă câteva frunze în ciocolată. Degetul strălucitor pâlpâia.

— Dacă Rhian se căsătorește cu Sophie, poate că deja a pus mâna pe inelul lui tati. Din cauza *mea*. Fiindcă tati n-a avut încredere în mine. Iar asta înseamnă că, din cauza mea, tati ar putea fi... ar putea fi...

Pentru prima dată, expresia împietrită a lui Hester se înmuie.

— Noi, vrăjitoarele, nu gândim așa, spuse ea, punându-și mâna peste cea a lui Dot, înăbușindu-i strălucirea. Concentrează-te pe tot ce-am făcut ca să ajungem aici. Fiecare dintre noi a jucat un rol. Lupii nu ne-ar fi ajutat dacă nu i-ai fi mituit cu zăpadă de ciocolată. Covorul ăla magic nu ne-ar fi purtat prin tuneluri dacă Ani nu l-ar fi amenințat cu o vrajă de deșirare. Încă suntem în viață, Dot. Suntem aproape de Merlin. Nu știu ce-a gândit tatăl tău despre tine când și-a schimbat testamentul, dar acum nu mai gândește la fel. Te iubește, Dot. Suficient de mult încât să-și unească forțele cu Robin Hood – Potrivnicul lui – ca să te știe în siguranță. Oriunde s-ar afla, își dorește să duci misiunea la îndeplinire.